

Szegedi Ítéltábla
Fkf.III.398/2014/15.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. december 2. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **Fk. I.rendű vádlott és társa** ellen indult büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2014. március 20. napján kihirdetett **14.Fk.241/2013/120.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

Fk. II. r. vádlott esetében a Battonyai Városi Bíróság 3.B.265/2011/55. számú, illetve a Gyulai Törvényszék 4.Fkf.21/2013/27. számú ítéletével elrendelt próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezésére és a próbára bocsátás megszüntetésére vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A vádlottak cselekményeit:

- társtettesként elkövetett emberölés büntette [Btk. 160. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) pont és k) pont] kísérletének és
- társtettesként elkövetett, közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettének [Btk. 311. §, 310. § (1) bekezdés a) pont] minősíti.

A vádlottakat az első fokú ítéletben írt szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, amit mindkét vádlott esetében a fiatalkorúak börtönében rendel végrehajtani.

A vádlottak a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe a vádlottak által 2014. március 20. napjától 2014. december 2. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi az I. r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 28.000.- (huszonnyolcezer) forint, a II. r. vádlottat 20.000.- (húszezer) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A törvényszék fk. I. r. és fk. II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett testi sértés bűntettében [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés 1. fordulat], társtettesként elkövetett rablás bűntettében [1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés], valamint társtettesként elkövetett közfeladatot ellátó személy elleni erőszak bűntettében [1978. évi IV. törvény 230. § (2) bekezdés I. tétel] mondta ki.

Fk. I. r. vádlott esetében a Battonyai Városi Bíróság 3.B.221/2011/27. számú ítéletével hamis tanúzás bűntette [1978. évi IV. törvény 238. § (1) bekezdés (4) bekezdés I. tétel] miatt próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezte, és az 1 év 1 hónap próbára bocsátást megszüntette.

Fk. I. r. vádlottat a bűnösséggel és a próbára bocsátás megszüntetésével érintett bűncselekmények miatt - halmazati büntetésül - 6 év fiatalkorúak börtönbüntetésére és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Fk. II. r. vádlott esetében a Battonyai Városi Bíróság 3.B.265/2011/55. számú ítéletével, valamint a Gyulai Törvényszék 4.Fkf.21/2013/27. számú ítéletével hamis tanúzás bűntette [1978. évi IV. tv. 238. § (1) bekezdés, (4) bekezdés 1. tétel] miatt 1 év 6 hónap próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezte, és a próbára bocsátást megszüntette;

ugyanígy a Battonyai Járásbíróság mint fiatalkorúak bírósága 9.B.256/2012/213 számú ítéletével a társtettesként elkövetett garázdaság bűntette [1978. évi IV. tv. 271. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont], valamint a társtettesként elkövetett testi sértés vétsége [1978. évi IV. tv. 170. § (1) bekezdés] miatt alkalmazott 2 év próbára bocsátást kimondó rendelkezést ugyancsak hatályon kívül helyezte, és a próbára bocsátást megszüntette.

Fk. II. r. vádlottat a bűnösség és a próbára bocsátások megszüntetésével érintett bűncselekmények miatt - halmazati büntetésül - 5 év 6 hónap fiatalkorúak börtönbüntetésére és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindkét vádlott esetében kimondta, hogy a börtönbüntetés legalább háromnegyed részének letöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A szabadságvesztéseikbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. A vádlottakat egyetemlegesen marasztalta (magánfél neve) magánfél polgári jogi

igényében és kötelezte a le nem rótt eljárási illeték egyetemleges megfizetésére is.

Rendelkezett a bűnjelekről, és a bűnügyi költség viselésére a vádlottakat egyetemlegesen, illetőleg külön-külön kötelezte.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- fk. I. r. vádlott, a büntetés súlyossága miatt, enyhítés érdekében, továbbá védője ugyanilyen tartalommal,
- fk. II. r. vádlott, elsősorban bűnösségének megállapítása miatt felmentése, másodsorban büntetésének enyhítése érdekében és védője ugyanilyen tartalommal.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.305/2014/1-II. számú átiratában és az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposaknak. Indítványozta, hogy a megalapozott tényállásból a másodfokú bíróság az első fokú ítélet indokolásának megváltoztatásával a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a vádlottak cselekményeit a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és j) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett emberölés büntette kísérletének és a Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont 2. fordulatóba ütköző és a 311. § szerint minősülő társtettesként elkövetett, közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettének minősítse. Ehhez képest az alkalmazandó törvény alapján a büntetést szabadságvesztésként tekintse kiszabottnak, amelyet fiataalkorúak börtönében rendeljen végrehajtani, és állapítsa meg, hogy a vádlottak feltételes szabadságra legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsáthatók.

Álláspontja szerint az alapul vehető tényállásból a vádlottaknak arra a tudattartalmára kell okszerűen következtetést levonni, hogy a súlyosan bántalmazott sértett esetleg bekövetkező halála iránt közömbösek voltak, annak esetleges bekövetkezésébe belenyugodtak. Álláspontját a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozatában megfogalmazottakkal is indokolta, felsorakoztatva a megvalósult bűncselekmény tárgyi és alanyi elemeit. A megjelöltek szerinti eltérő - súlyosabb - minősítés alapjául szolgáló nyereségvágyra és a sértett védekezésre képtelenségére is utalt, azok törvényi alapját is megjelölve.

A vádlottak és védőik egyaránt ellenezték a fellebbviteli főügyészségnek a testi épség elleni bűncselekmény élet elleni bűncselekményként történő, súlyosabb minősítésére irányuló indítványa teljesítését.

Az I. r. vádlott védője indítványozta, hogy a másodfokú bíróság állapítson meg enyhítő körülményt védenccé javára, nevezetesen, hogy a 2. vádpontban írt cselekmény elkövetését részben beismerte, továbbá az időmúlást. Ezekre tekintettel is indítványozta védenccé büntetésének lényeges enyhítését.

A II. r. vádlott védője jogesetre hivatkozva támadta a megállapított tényállást, mert álláspontja szerint kizárólag közvetett bizonyítékok alapján került sor annak megállapítására. Ehhez képest fenntartotta az elsődlegesen felmentést célzó fellebbezését, másodlagosan az időmúlás és a hosszú tartamú fogvatartás tényére figyelemmel a védencével szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítésére irányulót is.

A vádlottak csatlakoztak védőikhez; az I. r. vádlott az utolsó szó jogán kijelentette, hogy megbánást tanúsít, elismerte a sértett súlyos bántalmazását. A II. r. vádlott a közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette tekintetében hangoztatta továbbra is, hogy súlyos beszédhibája miatt sem követhette el azt.

A fellebbezéseket az ítélőtábla nem találta alaposaknak, az eltérő minősítésre irányuló fellebbviteli főügyészégi indítványt viszont igen, de az élet elleni bűncselekmény egyik minősítő körülményére vonatkozóan nem osztotta azt.

Az ítélőtábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében felülbírált, és ennek során - miután a felülbírálat az első fokú ítélet meghozatalához vezető eljárás szabályszerűségére is kiterjedt - megállapította, hogy nem volt tapasztalható olyan eljárási szabálysértés, ami az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indokolná.

A szabályos eljárás kiterjedt arra is, hogy a vádlottak távollétében kihallgatott tanúk vallomásait utóbb a tanács elnöke ismertette, így a vádlottakat nem fosztotta meg a védekezés lehetőségétől, a tanúk által tett vallomások megismerése után arra észrevételeiket megtehették (azokat meg is tették).

Szabályos volt az az eljárása is, hogy az I. r. vádlott által anyjának címzett levelet, mint a rendelkezési jogkör gyakorlója, elolvasással megismerte, felolvasással a bizonyítás anyagává tette, és annak tartalmát is bizonyítékként értékelte.

A kellő terjedelemben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, az csak részben megalapozatlan [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata], mert az elsőfokú bíróság a vádlottak büntetett előéletére, illetve a próbára bocsátásaikra vonatkozó adataikat hiányosan rögzítette, és a sértett bántalmazásának körülményeire vonatkozóan is tett határozatlan megállapítást, továbbá a polgári jogi igényre vonatkozóan is hiányosan rögzítette az adatokat.

A részleges megalapozatlanságot a másodfokú bíróság akként küszöbölte ki, hogy a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok egybehangzó tartalmára figyelemmel a tényállást kiegészítette, illetve a tényállásból az első fokú bíróság által tett megállapítást mellőzött.

Fk. I. r. vádlott esetében a Gyulai Városi Bíróság 13.Fk.347/2010/9. számú ítéleteként megjelölt elítélés helyesen a 19. sorszámú ítélettel történt, melynek kelte: 2010. november 25. napja (nyomozati anyag II. kötet, 1311 lapszám). Ebben az ügyben alkalmazott 1 év 6 hónap próbára bocsátás próbaideje 2012. június 6. napján telt volna le, de a Battonyai Városi Bíróság a 2013. július 18. napján kelt és jogerős B.331/2012/40. számú ítéletével a próbára bocsátást megszüntette, mert az elbírált bűncselekményt a próbaidő alatt követte el.

Az I. r. vádlottal szemben a Battonyai Városi Bíróság 2012. május 30. napján hirdette ki a 3.B.221/2011/27. számú ítéletét, az alkalmazott 1 év 1 hónap próbára bocsátás próbaideje 2013. június 29. napján telt volna le.

Az I. r. vádlottal szemben további büntetőeljárások is folyamatban vannak, illetve voltak: - halált okozó testi sértés büntette, hamis tanúzás büntette, garázdaság büntette, személyi szabadság megsértésének büntette, lopás vétsége miatt.

Fk. II. r. vádlott esetében a Battonyai Városi Bíróság 3.B.265/2011/55. számú ítélete 2012. október 31. napján kelt, és a Gyulai Törvényszék 4.Fkf.21/2013/27. számú ítélete folytán 2013. augusztus 29. napján emelkedett jogerőre. Az ezen ügyben alkalmazott 1 év 6 hónap próbára bocsátás próbaideje 2015. február 28. napján járt volna le, de a próbára bocsátó rendelkezést a Battonyai Járásbíróság a 2014. augusztus 11. napján kelt és jogerős 3.Fk.74/2014/8. számú ítéletével hatályon kívül helyezte és a próbára bocsátást megszüntette.

A kiegészítésnek az a jelentősége, hogy a próbára bocsátó rendelkezés hatályon kívül helyezése és a próbára bocsátás megszüntetése miatt, a jelen ügyben már nincs alapja a próbára bocsátásra vonatkozó rendelkezés hatályon kívül helyezésének és a próbára bocsátás megszüntetésének, ehhez képest az ítélet tábla ennek alapjául szolgáló történeti tényállás rögzítését is mellőzte (elsőfokú bíróság ítélete 10. és 11. oldal).

A II. r. vádlottal szemben a Battonyai Városi Bíróság 2013. november 26. napján hirdette ki a 9.B.256/2012/213. számú ítéletét, és az alkalmazott 2 év próbaidő 2016. január 20. napján járt volna le.

A sértett sérüléseinek létrejöttére vonatkozó feltételes megállapítását a másodfokú bíróság helyesbítette: - a felsorolt sérülések igen nagy számú, közepes, de inkább

nagyobb idegenkezű, tompa erőbehatásokra, ütések és rúgások következtében jöttek létre, és a vádlottak az összeesés folytán *földön fekvő* sértettet bántalmazták a tényállásban leírt módon.

(Magánfél neve) magánfél a polgári jogi igénye előterjesztésekor kamatot nem kért.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiánytalan és megalapozott, amely a másodfokú bíróság a most eszközölt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel fogadott el mindenben irányadónak a felülbírálat alapjául.

A II. r. vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezések kizárólag a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag közvetett bizonyítékok alapján ítélte megállapíthatónak a II. r. vádlott bűnösségét a terhére rótt bűncselekményekben.

A másodfokú bíróság nem osztotta ezt az álláspontot.

Az elsőfokú bíróság kellően megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket miért nem. Indokolása logikus, iratszerű, az elsőfokú bíróság kellő elmélyültséggel foglalkozott az egymással szemben álló bizonyítékokkal, meggyőzően megindokolta a bizonyítékok mérlegelése eredményeképpen kialakított álláspontját.

A bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott első fokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során.

Ebből következik, hogy kizárólag a bizonyítékok mérlegelésének támadásán keresztül eltérő tényállás megállapítását és a II. r. vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Az alapul elfogadott tényállásból tehát az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott bűnösségére, az alkalmazott törvényt tekintve azonban a másodfokú bíróság nem osztotta az álláspontját, de a minősítés tekintetében sem, ami a testi sértés büntetteként és rablás büntetteként értékelt, a (sértett neve) sértett sérelmére megvalósított bűncselekményt illeti.

Az alapul elfogadott tényállásból megállapítható, hogy a vádlottak több mint tíz, köztük igen súlyos sérülést okoztak a földön fekvő sértettnek a testszerte eszközölt bántalmazásával, többek között fejének rugdosásával. Ezek között a sérülések között a homlokcsont benyomatos törése és koponyaalapi törés is szerepel. Az igazságügyi orvosszakértő aggálytalan és a tárgyaláson is megerősített nyilatkozata szerint

kizárólag a véletlenül múlt, hogy az idős sértett halála nem következett be. A vádlottaknak ebben semmilyen gátló szerepük nem volt, a bántalmazást úgy hajtották végre szándékegységben, egymás tevékenységéről tudva, hogy belenyugodtak abba, a sértett akár bele is halhatott volna a bántalmazásba, ám az esetleges eredmény iránt közömbösek maradtak.

Az élet, testi épség védelméről a Kúria a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatot alkotta, amely az élet elleni bűncselekményeknek a testi épség elleni bűncselekményektől történő elhatárolásához, az elkövetők elkövetéskori tudattartalmára vonatkozóan a cselekmény tárgyi és alanyi tényezőinek tüzetes vizsgálatát írja elő.

A tárgyi tényezőket illetően a másodfokú bíróság - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját, de hivatalból is - az alapul vehető tényállásból azt állapította meg, hogy a vádlottak a *közepesnél nagyobb, inkább súlyos* erőbehatást alkalmaztak a sértettnek szinte valamennyi testtájára, de leginkább a fejét ütötték, illetve rúgták.

A fej a központi idegrendszer régiója, olyan életfontosságú terület, amelyre irányuló közepesnél nagyobb, de inkább súlyos erőbehatások szinte szükségképpen vezetnek a sértett halálához. A sértett koponyáján keletkezett sérülések és az agyi sérülések is az orvosszakértő által aggálytalanul alátámasztottan, közvetlen életveszélyes állapotot idéztek elő, és amint az már rögzítést nyert, kizárólag a véletlenül múlt, hogy nem következett be a sértett halála.

A cselekmény alanyi oldalán jelentkező körülményeket is vizsgálva az ölési szándékra vonható le megalapozott következtetés.

A bűncselekmény elkövetése előtt az I. r. vádlott fk. (tanú neve) tanúnak is kijelentette, hogy egy idős nénihez készülnek, akinek majd beleverik a fejét a falba, hogy elájuljon, és elveszik arany ékszereit. A cselekmény elkövetése után pedig azt közölte vele az I. r. vádlott, hogy agyba-főbe verték a nénit, a fejét ütötték, az egyik arcfelét úgy összeverték, hogy rá sem lehetett ismerni, s így vették el a fülbevalóját.

Az előzetes - terv szerinti - kijelentés és az utólagos beszámoló összhangban volt abban a tekintetben, hogy a sértett nagyon súlyos bántalmazásától sem riadtak vissza a vádlottak, ezzel elindítva a közvetlen életveszélyhez vezető okfolyamatot, ami azonban csupán állomás az esetlegesen, de reálisan kialakuló halálos eredményhez. A vádlottak ugyanis nem azért fejezték be a földön fekvő idős sértett brutális bántalmazását, mert megriadtak volna az esetleges súlyosabb lehetőség - a halál - bekövetkeztétől, hanem éppen ellenkezőleg, az értékeket megszerezték és ettől fogva közömbösséget mutattak annak irányában, hogy a sértett közvetlen életveszélyes állapota halálába torkollik-e, vagy sem.

Az alanyi oldalon kiemelkedően jellemző körülmény az az aggálytalanul

megállapítható féktelen agresszivitás, a környezettel való ellentmondást nem tűrő szembehelyezkedés, az erőszak gátlástalan eszközként való alkalmazása, ami mindkét vádlottra jellemző a bizonyítás anyagává tett gyermekfelügyeleti iratok tartalma és a gyermekfelügyelők tanúvallomásai alapján.

Az ügyben beszerzett környezet-tanulmány adatai is egyértelműen arra utalnak, hogy mindkét vádlott úgy szocializálódott a zavaros családi viszonyok közepette, hogy fiatal koruk ellenére, gyakorlatilag életvitel-szerűen berendezkedtek az erőszakos jellegű bűncselekmények elkövetésére. Beszámítási képességük teljes volt, a II. r. vádlott kizárólag magatartás-zavarban szenved, így nyilvánvaló, hogy teljesen tiszta és nyitott tudatállapotban vitték véghez a - helyesen - élet elleni bűncselekményt a sértett sérelmére.

Irányadó maradt a tényállás abban, hogy a vádlottak az élet elleni cselekményt nyereségvágyból követték el, hiszen szándékuk a sértett arany ékszereinek megszerzésére irányult. A haszonszerzésre irányuló egyenes szándékuk mellett az ölés tekintetében ugyan csak eshetőleges szándékuk állt fenn, ez azonban az így minősített emberölés büntette kísérletének megállapíthatóságát nem zárja ki [EBH.2010.2116.]

Az alapul elfogadott tényállásból az ítéletábra arra is következtetést vont le, hogy a bűncselekmény elkövetésekor 82. életévét betöltött sértett, idős korából eredően védekezésre ugyan nem volt képtelen, de a bűncselekmény elhárítására korlátozottan volt képes. A sértettnek a bűncselekmény elhárítására vonatkozó korlátozott képességét tehát a másodfokú bíróság aggálytalanul megállapíthatónak ítélte - szemben a fellebbviteli főügyészség álláspontjával, amely szerint a sértett a bűncselekmény elkövetésekor védekezésre képtelen volt.

A sértett ugyanis életkorára visszavezethetően nem volt védekezésre képtelennek mondható, de annak hatékony elhárítására már korlátozottan volt képes, figyelemmel a fiatal, erőteljes felépítésű vádlottak erőfölényére és arra, hogy a körülmények alapján külső segítségre sem számíthatott.

Ezt az álláspontot támasztja alá a 3/2013. BJE II/11. pontja és a Btk. 160. § (2) bekezdés j) és k) pontjaihoz fűzött Kommentár a Büntető törvénykönyvhöz (HVG-ORAC Kiadó I. kötet 512. oldal).

Az elsőfokú bíróság tehát tévedett abban, hogy a vádlottaknak a sértett sérelmére elkövetett cselekményét a már írt életveszélyt okozó testi sértés büntettének és rablás büntettének minősítette.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a helyes minősítés tehát - a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdésére is figyelemmel az alkalmazandó elbíráláskori törvény szerinti - a Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és k) pontja szerinti nyereségvágyból, a bűncselekmény elhárítására korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének a Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérleteként és a Btk. 311.

§-a alapján a 310. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntettének minősül, ezeket a vádlottak a Btk. 13. § (3) bekezdése értelmében társtettesként követték el.

A Btk. 2. § (1) és (2) bekezdésében írtakra figyelemmel tehát a másodfokú bíróság az elbíráláskori büntető törvényt alkalmazta, mert a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, amely az elkövetéskori törvényi állapothoz képest egyértelműen kedvezőbb (4/2012. BKv.).

A fiatalkorúakra vonatkozó anyagi jogi rendelkezésekben az alkalmazható büntetési nemet, a halmazati büntetésként kiszabható szabadságvesztés felső határát és a középértéket illetően nincsen eltérés a két anyagi jogi állapot között, kizárólag a feltételes szabadságra bocsáthatóságban, ami a kifejtettek miatt önmagában megalapozza az elkövetéskori törvény alkalmazandóságát.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti, a másodfokú bíróság osztotta a védőknek azt az álláspontját, hogy a viszonylag hosszú időt előzetes fogvatartásban töltött fiatalkorú vádlottak esetében az időmúlás olyan enyhítő körülmény, amit a büntetés kiszabása alkalmával figyelembe kell venni. Enyhítő az élet elleni cselekmény esetében az ölésre irányuló szándék eshetőlegessége is, de ennek súlya nem számottevő, figyelemmel a brutális, kitartó elkövetésre.

A másodfokú bíróság a bűncselekmények elkövetésétől azok immár jogerős elbírálásáig eltelt, két évet meghaladó tartamú időmúlást, figyelemmel arra is, hogy a fiatalkorú vádlottak viszonylag hosszú időt töltöttek előzetes fogvatartásban, alapvetően enyhítő jellegű büntetéskiszabási körülménynek tekinti. Erre is figyelemmel azonban, az élet elleni bűncselekményként, tehát súlyosabban minősülő bűncselekményük miatt kiszabott szabadságvesztés még így is indokolatlanul enyhe. Ennek megállapításával tekinti az ítélőtábla ellensúlyozottnak azt az időmúlást amely a jogerős ítélet meghozataláig következett be és a vádlottaknak nem róható fel.

Miután az ügyész a vádlottak terhére nem jelentett be fellebbezést, ezért büntetésük nem volt súlyosítható, így a másodfokú bíróság a büntetésük indokolatlanul enyhe voltát csupán megállapította.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés tehát a megváltoztatott minősítéshez képest utóbb vált kirívóan enyhévé, az időmúlás figyelembe vételével sem tekinthető súlyosnak, a büntetések lényeges enyhítése ezért szóba sem kerülhetett.

Ebből következik, hogy az enyhítést célzó fellebbezések sem vezettek eredményre.

Fk. II. r. vádlott esetében a tényállás helyesbítésének következménye, hogy az érintett próbára bocsátással kapcsolatos első fokú rendelkezés ténybeli és jogi alapjának megszűntével azt mellőzni kellett.

Az alkalmazott törvény eltérő törvényhelyeket rendel az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen alkalmazott rendelkezésekhez, ezért a másodfokú bíróság azokat a következők szerint helyesbítette:

A vádlottakat a Btk. 106. § (1) és (2) bekezdéseiben írtak szem előtt tartásával a Btk. 109. § (1) bek. és (2) bekezdés b) pontja (a II. r. vádlott esetében), illetve a (3) bekezdés c) pontja (az I. r. vádlott esetében) és a Btk. 123. § (1) bekezdés c) pontja szerint halmazati büntetésül szabadságvesztésre ítélnék tekinti.

A szabadságvesztést a Btk. 110. § (1) bekezdés a) pontja alapján a fiatakorúak börtönében rendeli végrehajtani és a büntetésből a Btk. 38. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja alapján legkorábban annak kétharmada kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A közügyektől eltiltás mindkét vádlott esetében a Btk. 115.-ára figyelemmel, a Btk. 61. § (1) bekezdésén és a 62. § (1) bekezdésén alapul, figyelemmel a Btk. 105. § (2) bekezdésében írtakra.

A másodfokú bíróság a kifejtettekre tekintettel az első fokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a már írtak szerint megváltoztatta, egyebekben viszont, mivel a védelmi fellebbezések a kifejtettek miatt nem vezettek eredményre, a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A szabadságvesztésbe a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdései alapján számította be a vádlottak által további, előzetes letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte külön-külön a vádlottakat a másodfokú eljárásban kirendelt védők tevékenységével felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a megfelelő értelmezése zárja ki.

Szeged, 2014. december 2.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Fkf.III.398/2014/15. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék

14.Fk.241/2013/120. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. december 2.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke